

ner, at naar vi her i Tinget staa enige om denne Ændring, er der Mulighed for, at vore Standsfæller oppe i det andet Ting dog ville tage Hensyn til os. For vel er der her sluttet et Kompromis, men det er ikke et Kompromis mellem Folketinget og Landstinget, hvor Anskuelserne jo tit ere modstridende, men det er et Kompromis mellem Landbostanden og Handelsstanden, derfor mener jeg, at man til at indsætte en saadan Ubetydelighed som denne Ændring maa kunne faa Landmændene i det andet Ting med. — Med disse Udtalelser anbefaler jeg de stillede Ændringsforslag.

Landbrugsministeren (A. Hage): Den ærede Ordfører maa have misforstaaet mig noget, naar han sagde, at jeg er fuldstændig enig med ham i, at Ændringsforslaget var hensigtsmæssigt. Jeg har sagt, at det pegede paa det rette, men jeg har fremhævet de praktiske Mangler, som jeg tror ville klæbe ved dets Gennemførelse, og da særlig den, at man vil tvinge Sælgeren til i saa godt som alle Tilfælde at tage de Forbehold, som det efter Loven er ham tilladt at tage, og sige, at han ikke er i Stand til at give den Garanti, som her forlanges. Men jeg erkender, at min Hovedgrund er, at jeg frygter for, at denne Ændring skal berede Lovforslaget saa betydelige Vanskeligheder, at vi ingen som helst Garanti have for, at det kan gennemføres i denne Samling. Naar det ærede Medlem anførte, at dette Lovforslag var Resultatet af et Kompromis oppe i det andet Ting mellem Handelsstanden og Landbruget, vil jeg give ham fuldstændig Ret deri. Men netop af denne Grund tror jeg ikke, at Ændringen er gennemførlig. Naar Handelsstanden og Landbruget efter lange og besværlige Forhandlinger ere blevne enige om Lovens Affattelse, vil man nemlig efter min Mening ikke paa et enkelt, ret væsentligt Punkt svigte det Kompromis, hvortil man er naaet.

S. Sørensen: Den ærede Minister har, saa vidt jeg skønner, ikke noget imod Ændringsforslagene med Undtagelse af det under Nr. 1, som jo ogsaa er det væsentligste. Jeg kan godt forstaa, at der ikke er synderligt at sige til de andre mindre væsentlige Ændringer. Jeg skal blot minde om Ordet „væsentlig“ i § 5, som vi have foreslaaet skal udgaa. Dette Ord, at der ikke maa reklameres med „væsentlig“ bedre Varer, end hvad selve Varen kan svare til, kunne vi, synes jeg, fra Lovgiv-

ningsmagtens Side ikke en Gang være bekendt at have staaende. Dersom dette Ord „væsentlig“ blev staaende, ligger der deri, at der maa dog reklameres saaledes, at man giver det Udseende af, at Varen indeholder bedre Stoffer, end den gør. Men naar Ordet „væsentlig“ gaar ud, kommer der altsaa til at staa, at Reklamen skal staa i Forhold til Varens virkelige Værdi. — Men det vigtigste Ændringsforslag er selvfølgelig det, som angaar Iblandingen. Nu vil jeg her tillade mig blot at understrege det, som den ærede Ordfører allerede har sagt — det var jo det, den højtærede Minister ogsaa spurgte om — at Iblandingen skal være foretaget *med Vilje* for at forringe Produktet. Det har været Udvalgets Mening, at det kun er denne Iblanding, det gælder, det er den, vi ville til Livs. At det skulde kunne skade dels de handlende, dels de indenlandske Fabrikker, kan jeg ikke forstaa. Her er jo kun Tale om, hvorvidt de ville udstede et Garantibevis eller ej, og jeg tror, at Forholdet ret naturlig vil udvikle sig saaledes mellem Sælger og Køber, den handlende og Forbrugeren, at er det en handlende, som Forbrugeren i øvrigt har Tillid til, vil han handle med ham, selv om han nægter at udstede Garantibeviset. Selv om Købmanden siger: Jeg kan og vil ikke absolut garantere for, at der ikke under Fabrikationen kan være kommet saadanne Stoffer ind, De maa her stole paa mig som sædvanligt, vil han, naar han er en Mand, som i øvrigt ved sin hele Vandel har forstaaet at skaffe sig Tillid, ogsaa i dette Tilfælde kunne handle med Forbrugeren. Men staar Forbrugeren over for en Mand, af hvem han mener at burde forlange et skriftligt Dokument, er det heller ikke mere end rimeligt, at han skal have Lov til at forlange det. Tør den handlende saa ikke give ham Dokumentet, bliver det hans sag, saa kommer der ingen Handel i Stand, men saa vil det vistnok ogsaa være af den Grund, at den handlende selv frygter for, at det ved en eventuel Undersøgelse vil vise sig, at Varen ikke er, hvad den har været udgivet for. I et saadant Tilfælde bør Handel ogsaa helst undgaa. Jeg indser derfor ikke, at Bestemmelsen kan være til Skade for nogen af Parterne, hverken for de reelle handlende eller for Forbrugerne. Som Helhed vil det vist, naar det skal føres ud i Livet, ikke finde Anvendelse i mange Tilfælde — det antager jeg i alt Fald ikke — men jeg tror, at det vil gøre stor Nytte derved, at baade de handlende og ikke mindst Forbrugerne ville